

ÁLLHATATOSSÁG A SZENVEDÉSBEN

1881. augusztus 20-án szombaton délután két héttel férjem halála után White testvérnő részt vett a Battle Creeki gyülekezet összejövetelén és majdnem egy óra hosszat beszélt az összegyűltekhez. Urish Smith testvér így ír erről az istentiszteletről: {LS 255.1}

"Beszédének tárgya az volt, hogy mit tanuljunk abból a tapasztalatból, melyen legutóbb keresztül mentünk. Az élet bizonytalansága volt az első gondolat, melyet elének tárt... Gondolkozzunk azon, hogy életünknek milyennek kell lenni... {LS 255.2}

A beszélő gondolatai ezután az apostoloknak azon üdvös intéseire tértek át, hogy hogyan kell nekünk, kik Krisztus testének tagjai vagyunk egymással beszélnünk, foglalkozunk. Ilyen íráshelyre utalt: "Legyetek béketűrők, legyetek egymással barátságosak, alázatosak, mindenkor egyforma legyen a beszédetek, tartsatok ki szilárdan egy értelemben és véleményen, ne vitatkozzatok, legyetek béketűrőek és akkor a szeretet és a béke Istene veletek lesz." {LS 255.3}

SZEMÉLYES ELMÉLKEDÉSEK

Nyugati útvjáról, Californiába való utazásáról és elmélgedéseiről, mialatt pár hetet a Rocky Mountana-i nyári lakásban tartózkodott így írt White testvérnő: {LS 255.4}

"Augusztus 22-én leányaim Emma és Marey White kíséretében elhagytam Battle Creeket és nyugatra utaztam, abban a reményben, hogy az éghajlat váltás hasznomra válik. Bár egy erős malária roham hatása és a férjem halálának csapása miatt sokat szenvedtem az utazás várakozásomon felül sikerült. Augusztus 25-én érkezünk Boulder-be és a következő napon pénteken egy magánkocsin elhagytuk ezt a helységet, hogy a hegyek közti otthonunkba menjünk. {LS 255.5}

A falusi házunkból egy fiatal fenyőerdőt szemlélhettünk, mely oly üde és illatos volt, hogy az egész levegőt átjárta a fűszeres illata. Az előbbi években férjem és én e ligetet szentélyünké avattuk. E hegyek között gyakran borultunk le együtt imára. Mindenütt ott voltak a helyek, melyeket ily módon megszenteltünk és amikor rájuk néztem, sok alkalomra emlékeztem, melyeknél imáink közvetlenül, figyelemre méltó meghallgatásra találtak... {LS 256.1}

Mily közel éreztük Istent, mikor világos holdfénynél egy magányos hegytetőn leborultunk, hogy kezéből a szükséges áldásokat kérjük! Milyen hittel és bizalommal rendelkezünk! Isten szeretetének és irgalmának szándékai teljesen kinyilvánultak előttünk és bizonyosak voltunk bűneink és tévedéseink megbocsátásában. Ilyen alkalmakkor férjem arcát fény ragyogta be, mely Isten trónjához visszaragyogni látszott, mintha megváltozott hangon az Urat dicsőítené kegyelmének gazdag áldásáért. A világ komor és sötétsége között is felfedezhetünk fénysugarakat, melyek a világosság forrásából eredtek. A teremtés művén keresztül közeledtünk az Örökkévalóhoz. Mikor a feltornyosodó sziklákra, a fenséges hegyekre néztünk így kiáltottunk fel: "Hol van ilyen hatalmas Isten, mint amilyen Isten te vagy?" {LS 256.2}

Körülvéve nehézségekkel, mint ahogy sok esetben volt, túlterhelve felelősséggel, csak gyenge halandók voltunk, egyes időkben készek a kétségbeesésre. Mikor azonban Istennek teremtményeivel szemben szeretetét, a gondoskodását figyeltük ahogy a természet könyvében is az ihletett lapokon kinyilvánul, akkor szívünk megvigasztalódott és megerősödött: Körülvéve Isten hatalmának bizonyítékaival és jelen lététől beárnýékolva, nem tanúsíthattunk bizalmatlanságot és hitetlenséget. Őh e sziklák közötti tapasztalataink hányszor töltöttel el bennünket békével és reménységgel, sőt örömmel is." {LS 257.1}

Ismét a hegyek között voltam, de egyedül. Senki sem volt itt, ki gondolataimban és érzéseimben osztozott volna mikor e nagyszerű és ünnepélyes jeleneteket szemlélem újra. Egyedül, egyedül! Isten útjai titokzatosak, szándékai céltalanoknak látszanak, azonban mégis tudom, hogy igazak, bölcsek és irgalmasok. Előjogom és kötelességem, hogy türelmesen várjak rájuk és hogy minden időben azt mondjam szívből: "ő mindent jól cselekedett." {LS 257.2}

Férjem halála nagy csapás volt számomra. Fájdalmasan érintett, mert hirtelen jött. Mikor a halál pecsétjét láttam az arcán, érzéseim majdnem elviselhetetlenek voltak. Szinte vágytam, hogy kínomban felkiáltssak, De tudtam, hogy ez nem mentené meg férjem életét és éreztem, hogy nem volna keresztényi, ha elhagynám magamat. Felülről vártam a segítséget és vigaszt, és Isten teljesítette ígéreteit. Az Úr fenntartott engem...{LS 257.3}

Merítsünk Krisztus tanítványaival való utolsó beszélgetésből, bátorságot és állhatatosságot. Üdvözítőnk elindult azon a vér áztatta úton, mely őt a gondolatra vitte. Egy tapasztalat sem volt oly nehéz, mit az, amelyet nemsokára át kellett élnie. Az apostolok hallották Krisztus szavait, amelyek megjövendölték szenvedéseit és halálát. Szívünk bánkódott és kedélyünket a kétség és félelem dúlta fel. Mégsem kiáltottak fel és nem adták át magukat a fájdalomnak. Az utolsó ünnepélyes, nehéz órákat Üdvözítőnk arra használta fel, hogy tanítványait vigasztalja és biztosítsa és ezután egyesültek mindnyájan hálát énekelve. Milyen előjátéka volt a Getsemáné karjában elszenvedett lelki gyötrelmeinek a törvényteremben való kíntatásának és gúnyolódásnak és a golgotai borzalmas jeleneteknek, ez az utolsó óra, melyet azzal töltöttek el, hogy dicsően énekeltek a Magasságosnak! {LS 257.4}

Mikor Luther Márton bátorlalanító híreket kapott, gyakran szólt így: "Jöjjetek énekeljünk el a 46. zsoltárt." Ez a zsoltár a következő szavakkal kezdődik: "Isten a mi oltalmunk és erősségünk." Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elválnának is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe. Óh, ha mi a szomorúság, sírás és csüggedés helyett a nehézségek áradata között, melyek már-már elnyeléssel fenyegetne, Istent nem csak segítségül hívnánk, hanem a megmaradt áldásokért dicsőíteni is tudnánk. Ha dicsőítenénk őt, hogy képes rajtunk segíteni - akkor vándorlásunk kedvezőbb lenne előtte és többet tapasztalnánk üdvösségéből. {LS 258.1}

A LÉLEKMENTÉSBEN NYUGALMAT TALÁLVA

Alig múlt egy hete annak, hogy White testvérnő fiának W. C. White testvérnek Oaklandi otthonába érkezett, mikor a Sacramentóban október 13-25-ig tartott tábor-összejövetelen részt vett. Majdnem mindennap beszélt az összejövetelen a néphez és az utolsó vasárnap délután egy mértékletességi előadást tartott kb. ötezer főnyi hallgatóság előtt. {LS 258.2}

Az 1881-1882. év téli hónapjai alatt White testvérnő meglátogatta a gyülekezetet és kisebb hívő csoportokat Sonomában, Napatalban és környékén. "Egészségem gyenge volt." írja első nyilvános jelentésében, mely a gyülekezetekben tett látogatásairól szólt, "de Isten jóságának hirdetése gazdagon kárpótol minden fáradságért." {LS 259.1}

A keresztény is, ki földi segítséget nem kap, megtanulhat Istenben bízni és minden küzdelemből erőt és bátorságot fog meríteni. {LS 259.2}

{LS 259.3}

Az Úr áldja meg a szétszórtan is egyedül lakókat és tegye őket derék munkásokká... Testvérek ne felejtkezzetek e kis csoportok szükségleteiről, Krisztust meg lehet találni náluk az ő kis összejöveteleiken. {LS 259.4}

Egy másik tudósításban, a Healdsbourgi gyülekezetben végzett munkáiról, hol pár héttel később előkészületek kezdődtek, hogy a healdsbourgi kollégiumot megalapítsák, White testvérnő különösen azokról az erőfeszítésekről is melyeket a gyermekek és az ifjak szívének megnyeréséért végzett. A californiai gyülekezetben tett tapasztalata ennek az időnek jelentős emléke. Erről a következőt írta. {LS 259.5}

MUNKÁLKODÁS AZ IFJÚSÁGÉRT

Szombaton. Isten segítségével bízva felkerestem a gyülekezetet. Mikor a gyülekezethez szoltam megvigasztalódtam és fel üdültem. Az Úr békét és nyugalmat ajándékozott nekem. Komoly arccal és könnyes szemekkel figyelmesen hallgattak. Beszédem végén kértem azokat, kik keresztények szeretnének lenni, hogy

jöjjenek előre. Tizenhárman engedelmeskedtek a felhívásnak. Mindnyájan gyermekek és ifjak voltak 8-15 éves korig, kik ezen a módon közölték elhatározásukat, hogy új életet kezdenek. Egy ilyen pillanat elég volt, hogy a legkeményebb szívet is meglágyítsa. A testvérek, különösen a gyerekek szülei, nagyon megilletődtek. Krisztus azt mondta, hogy öröm van a mennyben, ha egy bűnös megtér. Angyalok örömmel tekintettek a jelenre. Majdnem mindnyájan, kik előre jöttek, egy pár szóval kifejezték reményüket és elhatározásukat. Az ilyen bizonyosságok, mint jó illat szállnak fel Isten kegyelmi trónjához. Minden szív érezte, hogy ezek értékes percek voltak. Isten jelen volt köztünk. {LS 260.1}